

disse Bestemmelser; og jeg troer, det vil sees, hvorlidet man ved at blive staaende ved Forligsmægling og de gjorte Bestemmelser har løst sin Opgave, at anvise den Retning, hvori Sagen fornuftigviis kunde ordnes. — I det foreliggende Lovudkast § 14, saaledes som den foreligger fra Regjeringen, er der vistnok gjort et Forsøg paa at hæve endeel af de Banfkeligheder, der hidtil have været tilfælde, og, saavidt som Paragraphen rækker, maa det ogsaa erkjendes, at disse Bestræbelser ere skete Iyldest, om der end i Formen og Redactionen kan være Adskilligt at bemærke. Udvalget har troet, at man med Hensyn til Jylland, og da navnlig den vestlige Deel af Jylland, — hvor Bands Afbenyttelse er en Hovedting, Noget, som betinger mange store Strækningers Frugtbarhed — maatte foreslaae at gaae noget videre og saa vidt, som man, efter den bestaaende Lovgivning, troede at kunne forsvare at gaae. Som en Følge deraf, har man ikke kunnet forandre § 14 ved Endringsforslag, stillede ind i Teksten, men har foretrukket ogsaa her at levere noget Nyt, og det er dette, der foreligger i det Endringsforslag, som Udvalget herved har den Ære at forelægge Thinget. Der er til dets første Stykke fillt et Underendringsforslag af Mindretallet, som gaaer ud paa, ogsaa i disse Forhold at benytte Synsmændene. Udvalget har imidlertid ikke troet at burde indlade sig derpaa, thi det er utvivlsomt, at Spørgsmaalet om Bands Afledning har en langt større Betydning end Spørgsmaalet om Bands Afbenyttelse, og da der hidtil ikke i Lovgivningen er tillagt Synsmændene nogen Berettigelse i den Henseende, har man ikke fundet nogen Anledning til i Diebliffet at tillægge dem en saadan. Det maa fornuftigviis ogsaa ansees for at være et Spørgsmaal, der jævnlige vil ligge over Synsmændenes Horizont; navnlig ville de neppe kunne behandle Sagen med den Omstigt, som er nødvendig for at varetage samtlige de Interesser, som blive paavirkede ved Foranstaltninger til Bands Afbenyttelse. Hovedindholdet af de til § 14 stillede Endringsforslag gaaer ud paa, at den Bestemmelse, som indeholdes i Regjeringsudkastets § 14, at nemlig Landvæsencommissjonen skal, hvor det ikke har været muligt at faae Forlig

tilveiebragt, afgjøre Sagen ved en Kjendelse, ikke blot i de i Regjeringsudkastet og i Anordningen af 29de Juli 1846 § 59 Nr. 3 nævnte Tilfælde, men ogsaa i det i samme Anordnings foregaaende Nr. 2 nævnte, hvor der er Tale om, at Bands Afbenyttelse ikke maa skee, naar der derved fremkommer Overfømmelse eller Skade paa anden Mandts Eiendom. Det er ganske vist, at Bands Afbenyttelse altid maa finde sig i at faae tilbage for Bands Afledning, idet Bands Afledning har en ganske anden Betydning for, det Hele end Bands Afbenyttelse, der altid afhænger af endeel specielle og tilfældige Omstændigheder; men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at der her i Landet ikke er saa faa Strækninger, hvor Afbenyttelsen af Naturen har faaet en saadan Overvægt, at der vistnok maa være Anledning til ogsaa at lade den i Lovgivningen faae den Betydning, som tilkommer den. Naar man saaledes vilde blive staaende ved § 59 Nr. 2 i Anordningen af 29de Juli 1846, vilde deraf resultere, at den ubetydeligste Beskædigelse, som kunde tilføres en anden Mandts Eiendom, vilde stille sig Hindrende veien for et Afbenyttelsesanklag, der maaskee kunde være af stort Omfang; det er imidlertid med Hensyn til, at man dog ikke ubetinget har villet tilstaae Afbenyttelsesanklag ligeoverfor saadanne Omstændigheder, at der i Udvalgets Forslag til en ny § 14 findes Udtrykkene: „under fornødent Hensyn til, at Fordring paa Bandets Afledning i Almindelighed bør have Fortrin for Fordring paa Afbenyttelse“; det er nemlig derved sagt, at Afledningen er et Hovedhensyn, som Landvæsencommissjonen skal tage ved Bedømmelsen af disse Forhold. Under denne Betingelse har Udvalget meent, at det ikke var Noget til Ginder for, at Landvæsencommissjonen maatte kunne afgjøre, hvorvidt Forholdene vare saaledes, at Afbenyttelsen maatte have Fortrin for Afledningen. Som en Følge deraf indeholder den første Post, at Indsigelser, som grunde sig paa de i Anordningen af 29de Juli 1846 § 59 Nr. 2 og 3 nævnte Hensyn, skulle kunne afgjøres ved en Landvæsencommissjons Kjendelse. Under Nr. 2 er der optaget en Bestemmelse, som Udvalget skal erkjende baade at kunne have en heel Deel praktiske Banfkeligheder, og som maaskee kun kan